RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 231.115 van 5 mei 2015
in de zaak A. 209.928/IX-8158

In zake : Godfrey VAES
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter Jongbloet
kantoor houdend te 1000 Brussel
Jan Jacobsplein 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe en Filip Lahaye
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

John BAELDE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Barteld Schutyser
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 augustus 2013, strekt tot de nietigverklaring van het "Besluit van de Minister van Justitie" van 17 juni 2013 waarbij John Baelde wordt benoemd tot gerechtsdeurwaarder.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

John Baelde heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 4 oktober 2013. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 maart 2015.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sander Kaïret, die *loco* advocaat Pieter Jongbloet verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat David D'Hooghe, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Barteld Schutyser, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Juridisch kader en feiten

3.1. De te volgen procedure bij de benoeming van een gerechtsdeurwaarder is ten tijde van de bestreden benoeming geregeld in artikel 512 van het Gerechtelijk Wetboek, dat toentertijd luidde:

> "§ 1. De kandidaat voor een ambt van gerechtsdeurwaarder richt zijn aanvraag bij een ter post aangetekende brief tot de Minister van Justitie en tot de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders en zendt eveneens aangetekend een afschrift ervan samen met zijn dossier, bevattende de documenten die staven dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 510, aan de syndicus-voorzitter van de raad van de arrondissementskamer waar hij solliciteert.
> De voormelde kandidaturen moeten op straffe van verval worden ingediend binnen een termijn van één maand na de bekendmaking van de vacature in het Belgisch Staatsblad.
> De bekendmaking kan geschieden op zijn vroegst zes maanden voor het ontstaan van de vacature.
> Geen benoeming kan geschieden dan nadat de termijn bepaald in het tweede lid is verlopen.
> § 2. De Minister van Justitie wint het met redenen omkleed advies van de procureur-generaal, van de procureur des Konings en van de raad van de arrondissementskamer in over de verdiensten en de bekwaamheid van de kandidaten.
> Na ontvangst van de aanvraag om advies zendt de syndicus-voorzitter van de raad van de arrondissementskamer een afschrift van de aanvraag over aan de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders.
> § 3. De kandidaat wordt in kennis gesteld van de adviezen. Hij beschikt over een termijn van 10 dagen om zijn opmerkingen aan de om advies gevraagde instanties voor te leggen en te vragen gehoord te worden, in voorkomend geval bijgestaan door een raadsman van zijn keuze.
> Het definitieve advies van de raad van de arrondissementskamer wordt aan de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders overgezonden.
> De definitieve adviezen worden aan de Minister van Justitie medegedeeld, door respectievelijk de procureur-generaal, de procureur des Konings en de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders, of door hun gemachtigde vertegenwoordiger, binnen een termijn van 40 dagen te rekenen van de datum van ontvangst van de aanvraag om advies, of indien de betrokkene gebruik heeft gemaakt van de in § 3, eerste lid, bedoelde mogelijkheid, binnen een termijn van 30 dagen te rekenen van de datum van ontvangst van zijn opmerkingen of van de datum waarop hij door de om advies verzochte overheid werd gehoord.
> Terzelfder tijd zendt de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders het door de syndicus-voorzitter samengestelde dossier van de kandidaat over aan de Minister van Justitie.

§ 4. Nadat de Minister van Justitie de definitieve adviezen en het dossier heeft ontvangen, draagt hij een kandidaat ter benoeming voor aan de Koning.
§ 5. De Koning bepaalt de procedure en de regels voor de voortzetting van het deurwaarderskantoor in geval van ontslag, overlijden, schorsing of afzetting."

Het Gerechtelijk Wetboek schrijft geen nadere regels voor over de inhoud van het advies dat door de raad van de arrondissementskamer moet worden uitgebracht of over de werkwijze van de FOD Justitie en de minister van Justitie bij de voordracht van een kandidaat. Met verschillende omzendbrieven is evenwel gepoogd de adviesverlening te stroomlijnen en een betere vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten mogelijk te maken.

3.2. In omzendbrief nr. 116 van 7 april 2008 'Adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders' (hierna: omzendbrief nr. 116) is bepaald dat kandidaten bij hun kandidaatstelling voortaan gebruik dienen te maken van een standaard *curriculum vitae* (cv), waarbij zij een gemotiveerd advies van vroegere en huidige werkgevers voegen, en dat de raad van de arrondissementskamer vervolgens op een standaardformulier een 'globaal advies' uitbrengt, waarin de kandidaten worden beoordeeld op welbepaalde criteria. Tevens werd de opdracht van de FOD Justitie en van de minister van Justitie verduidelijkt.

In arrest nr. 222.142 van 18 januari 2013 oordeelde de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State dat omzendbrief nr. 116 geen reglementair karakter heeft en dat de toepassing van de erin vermelde criteria ervaring in de gemeente en in het kantoor, op zich, niet tot een regelmatige rangschikking van de kandidaten kan leiden.

3.3. Met omzendbrief nr. 196 van 8 mei 2012 'Adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders' (hierna: omzendbrief nr. 196) werd omzendbrief nr. 116 vervangen. Deze nieuwe omzendbrief, waarover de minister stelt dat het om een loutere beleidslijn in de totstandkoming van de benoemingsbesluiten gaat, is in de voorliggende zaak toegepast. De omzendbrief beveelt aan dat de benoeming van gerechtsdeurwaarders verloopt volgens de hierna beschreven procedure:

1) De kandidaten maken bij hun kandidaatstelling gebruik van een standaard cv, waarbij adviezen van de vroegere en huidige werkgevers omtrent de bekwaamheid en de vaardigheden van de kandidaat gevoegd kunnen worden. Deze adviezen worden uitgebracht op standaardformulieren ‘gemotiveerd advies’. De kandidaat bezorgt zijn kandidatuur met de erbij behorende documenten aan de syndicus-voorzitter van de raad van de bevoegde arrondissementskamer.

2) Er wordt aanbevolen dat de raad van de arrondissementskamer de kandidaat vervolgens uitnodigt voor een persoonlijk gesprek. Op basis van dit gesprek, het standaard cv en de formulieren ‘gemotiveerd advies’ dient de raad van de arrondissementskamer dan op een standaardformulier een ‘globaal advies’ uit te brengen. In dit ‘globaal advies’ moet een conclusie omtrent de ‘bekwaamheid’ van de kandidaat worden geformuleerd die minstens de volgende elementen dient te bevatten: ‘beroepsbekwaamheid en ervaring op het terrein’, ‘kennis van de procedures, regels, …’ en ‘kwaliteit van het werk en ingesteldheid’. Daarnaast moet het ‘globaal advies’ ook een conclusie over de ‘vaardigheden’ van de kandidaat bevatten, waarin minstens de volgende elementen aan bod komen: ‘sociale vaardigheden’, ‘organisatie en efficiëntie’, ‘leidinggeven en coaching’ en ‘aanpassing aan moderne technologieën’. De ‘bekwaamheid’ van de kandidaat wordt gequoteerd op 25 punten, diens ‘vaardigheden’ op 10 punten.

3) Formuleert de kandidaat geen opmerkingen op dit advies, dan wordt het aan de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeurwaarders toegezonden. Indien de kandidaat wel opmerkingen doet gelden kan hij nogmaals worden gehoord, waarna de raad van de arrondissementskamer een definitief ‘globaal advies’ uitbrengt en dit bezorgt aan de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeurwaarders. Het dossier wordt daarna door de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeurwaarders aan de FOD Justitie toegezonden.

4) Uitgaande van het dossier, waaraan ook de adviezen van de procureur-generaal en van de procureur des Konings zijn toegevoegd, geeft de FOD Justitie een algemene quotering per kandidaat, die de grondslag vormt voor een rangschikking van de kandidaten. Voor deze quotering houdt de FOD Justitie enerzijds rekening met de ‘anciënniteit/beroepservaring’ van de kandidaat. Dit onderdeel staat op 35 punten, die verdiend kunnen worden volgens drie criteria: ‘globale ervaring’

(20 punten), ‘ervaring in het arrondissement’ (8 punten) en ‘plaatsvervangingen’ (7 punten). Anderzijds wordt rekening gehouden met de ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaat zoals deze werden beoordeeld in het ‘globaal advies’ van de raad van de arrondissementskamer dat eveneens op 35 punten is gequoteerd.

Bij gelijke puntenscores wordt vervolgens en zo nodig rekening gehouden met ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’. Het gaat om de volgende elementen: ‘actief in beroepsvereniging’, ‘academische kennis en activiteiten / publicaties, voordrachten en uiteenzettingen’, ‘gevolgde nuttige opleidingen’ en ‘andere nuttige ervaring’.

5) Volgens de rangschikking die door de FOD Justitie is opgesteld, de adviezen en de elementen uit het dossier draagt de minister van Justitie een kandidaat voor benoeming voor.

6) De benoeming gebeurt uiteindelijk door de Koning.

4.1. In het Belgisch Staatsblad van 1 juni 2012 worden acht vacante betrekkingen bekendgemaakt voor het ambt van gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Brussel.

4.2. Zowel verzoeker als de tussenkomende partij stellen zich op 24 juni 2012, respectievelijk op 29 juni 2012 kandidaat voor de betrekking waarin de thans bestreden benoeming is gebeurd. In totaal postuleren 43 kandidaten.

4.3. Op 6 september 2012 vraagt de minister van Justitie de bij artikel 512, § 2 en § 3, van het Gerechtelijk Wetboek vereiste adviezen.

4.4. Op 8 oktober 2012 verstrekt de procureur des Konings te Brussel een gunstig advies met betrekking tot de tussenkomende partij. Op 11 oktober 2012 geeft hij een gunstig advies over verzoeker.

Op 12 oktober 2012 en 15 oktober 2012 verleent de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel een gunstig advies met betrekking tot respectievelijk de tussenkomende partij en verzoeker.

4.5. Op 7 november 2012 brengt de raad van de arrondissementskamer van de gerechtsdeurwaarders van het gerechtelijk arrondissement Brussel (hierna: de raad van de arrondissementskamer) over verzoeker een 'globaal advies' uit. Verzoeker krijgt voor het criterium 'bekwaamheid' 18/25 en voor het criterium 'vaardigheden' 7/10, hetgeen resulteert in een eindquotering van 25/35.

Verzoeker deelt zijn opmerkingen mee omtrent dit 'globaal advies' en vraagt om gehoord te worden.

Na verzoeker op 26 november 2012 te hebben gehoord, beslist de raad van de arrondissementskamer op 5 december 2012 om de oorspronkelijk toegekende eindquotering van 25/35 te bevestigen.

De raad van de arrondissementskamer motiveert verzoekers score voor 'bekwaamheid' als volgt:

> "Deze kandidaat betekent zowel burgerlijke als strafzaken en hij verricht ook roerende inbeslagnames en uitdrijvingen. Hij doet dit met een zeer grote inzet en stiptheid. Hij is beroepsbekwaam en positief ingesteld. Door zijn lange ervaring op het terrein behoudt hij immer de controle in de meest verscheidene situaties.
> Hij beheerst de procedures en kent de juridische regels. Vanzelfsprekend volgt hij elke evolutie. Zo is hij ondermeer geabonneerd op de Juristenkrant en volgt hij de wijzigingen die met het beroep te maken hebben op de voet.
> Hij tracht zoveel mogelijk aanwezig te zijn op congressen en bijscholingen.
> De kwaliteit van zijn werk is onberispelijk. Nauwgezet kwijt hij zich van zijn taken.
> Bovenal beschikt hij over de juiste mentaliteit en ingesteldheid. Hij heeft voor zichzelf mogen ontdekken dat het ambt van gerechtsdeurwaarder de beste combinatie biedt van de vele uitdagingen die hem in de juridische wereld boeien.
> Voor deze kandidaat is en blijft het ambt van gerechtsdeurwaarder een noodzakelijke hoeksteen van onze samenleving. Als gastspreker met een mooi stemtimbre wordt hij dikwijls gevraagd om een uiteenzetting te geven over het ambt."

Verzoekers score voor ‘vaardigheden’ wordt als volgt gemotiveerd:

> “Deze kandidaat pleit voor een menselijk en tactvol optreden. De sociale rol van het ambt boeit hem nog steeds. Hij probeert zijn opdracht niet enkel formeel maar tevens pragmatisch correct en met empathie te vervullen.
> Door zijn verzorgd taalgebruik, zijn dito voorkomen en zijn communicatieve vaardigheid in de omgang met alle rechtzoekenden, is hij een zeer charmant persoon, die zelfs in moeilijke omstandigheden de debiteurs met raad en daad zal bijstaan.
> Respectvol en collegiaal benadert hij titularissen en mede-kandidaat-gerechtsdeurwaarders. Vriendelijk en vlot is zijn contact met de medewerkers van de verschillende kantoren voor dewelke hij werkt of gewerkt heeft. Samenwerken met hem is een plezier.
> Hij is vele jaren opgeleid in een sfeer van efficiëntie en methodische organisatie. Daar plukt hij de vruchten van. De manier waarop hij zijn baanwerk organiseert, getuigt van inzicht en professionaliteit.
> Daarbij gaat hij zelfstandig tewerk.
> Hij is lang genoeg in Brussel actief om het reilen en zeilen perfect onder de knie te hebben.
> Hij past zich makkelijk aan de nieuwste technologieën en methodes aan.”

4.6. Eveneens op 7 november 2012 brengt de raad van de arrondissementskamer over de tussenkomende partij een ‘globaal advies’ uit. De tussenkomende partij krijgt 24/25 voor het criterium ‘bekwaamheid’. Deze score wordt als volgt gemotiveerd:

> “Op 01 september 1991 startte deze licentiaat in de rechten zijn stage.
> Sedertdien en met volgehouden enthousiasme heeft hij zich alle facetten van het ambt eigen gemaakt. Gaande van het opstellen van gerechtelijke akten alsmede de verwerking ervan na betekening, het onthaal van opdrachtgevers en schuldenaars, de boekhouding en briefwisseling allerhande, beheer en inzicht in de dossiers.
> Als harde en punctuele werker kreeg hij veel verzoeken tot plaatsvervanging. Die diverse plaatsvervangingen voor dikwijls lange periodes hielpen hem zijn opgebouwde kennis aanzienlijk te verbreden.
> Na achttien jaren van quasi opeenvolgende periodes van kantoorwerk en terreinwerk heeft hij alleszins de breedste vakbekwaamheid, maturiteit en volledige verantwoordelijkheidszin verworven die ruimschoots volstaan.
> De voormelde bekwaamheden combineert hij immer met zijn intellectuele kritische reflex.
> Het werk dat hij aflevert is te allen tijde nauwkeurig, verzorgd en juridisch onderbouwd. Ook in de moeilijkste situaties maakt hij snel de analyse om tot een gemotiveerd oordeel te komen en er de adequate uitvoering aan te geven.

Deze kandidaat woont in het arrondissement en kent de grootstedelijke problematiek van de wereldstad Brussel, met zijn gevarieerde en uiteenlopende geografische, culturele, taalkundige en sociale karakteristieken en gevoeligheden.
In deze context beseft hij ten volle de noodzaak van een gedifferentieerde en individuele aanpak van elk dossier.
In fine mag worden gewezen op de uitmuntende financiële reflex van deze kandidaat. Als geen ander beseft hij dat de opstart van een eigen kantoor zware pecuniaire eisen met zich meebrengt. Proactief heeft hij dan ook de laatste jaren voldoende fondsen opzij gezet om deze opstart materieel moeiteloos te laten verlopen."

Voor het criterium 'vaardigheden' wordt aan de tussenkomende partij 9/10 toegekend en dit wordt als volgt gemotiveerd:

"Deze kandidaat is niet alleen een zelfstandige pur sang doch evenzo een volleerd teamspeler, die weet dat een ondersteund team veel meer kan bereiken dan een alleenoptredend individu. Met zijn communicatief talent aarzelt hij niet zijn ploeg te coachen, met respect voor de waarde van eenieder.
Zonder pretentie deelt hij zijn kennis met wie het hem vraagt.
Voor hem gaat leiding geven evenwel verder dan wat instructies geven aan medewerkers.
Consequente lezing van boeken over bedrijfskunde, management, de sociologie van de onderneming maakt dat hij de visie heeft om een gerechtsdeurwaarderskantoor op micro-economisch vlak te benaderen naar de organisatie toe en macro-economisch naar de impact toe ten opzichte van de maatschappij.
Voor hem heeft de gerechtsdeurwaarder de uitdrukkelijke taak een zo efficiënt mogelijke rol te spelen teneinde het sociaal en economisch weefsel van de samenleving te vrijwaren en te versterken.
Methodisch en voorbereid gaat hij tewerk; hij is tevens bedachtzaam bij complexe dossiers die hij met de gepaste aandacht behandelt. Daardoor beperkt hij de fouten tot een minimum. En dat wekt het vertrouwen van menig titularis.
Die titularissen en de medekandidaten benadert hij met respect en eerlijke vriendschappelijkheid.
Deze kandidaat bezit de nodige vaardigheden teneinde om te gaan met de moderne technologieën doch is niet te beroerd bij te leren en te delegeren als de interventie van specialisten ter zake zich opdringt.
Zijn integriteit geeft aan zijn humane, beredeneerde en gedreven aanpak een extra dimensie."

De tussenkomende partij behaalt aldus een score van 33/35.

4.7. De FOD Justitie gaat overeenkomstig omzendbrief nr. 196 vervolgens over tot het opstellen van een rangschikking van de kandidaten. Zowel

verzoeker als de tussenkomende partij krijgen voor het onderdeel ‘anciënniteit/beroepservaring’ een score van 35/35. Samen met de punten die hen door de raad van de arrondissementskamer werden toegekend geeft dit een eindresultaat van 60/70 voor verzoeker en 68/70 voor de tussenkomende partij.

4.8. Bij koninklijk besluit van 17 juni 2013 wordt de tussenkomende partij benoemd tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Brussel.

Uit het benoemingsbesluit blijkt dat alle kandidaten met een score van 68, 69 of 70 werden benoemd en voorts één kandidaat uit de groep van kandidaten die 67 punten hebben behaald.

Verzoeker heeft tegen elk van de acht benoemingen een beroep tot nietigverklaring ingesteld.

4.9. Bij ministerieel besluit van 11 juli 2013 wordt bepaald dat het kantoor van de tussenkomende partij te Sint-Joost-ten-Node wordt gevestigd.

IV. Verzoek tot verwijzing van de zaak naar de tweetalige kamer

Verzoek

5. De tussenkomende partij merkt op dat verzoeker de nietigverklaring heeft gevorderd van acht benoemingsbesluiten en dat de mogelijkheid bestaat dat twee van deze zaken worden verwezen naar de tweetalige kamer. Bovendien heeft een andere verzoeker met één en hetzelfde verzoekschrift de nietigverklaring gevraagd van de acht benoemingsbesluiten en bestaat de mogelijkheid ook dat dit beroep naar de tweetalige kamer wordt verwezen. Zij acht het wenselijk dat al de beroepen door éénzelfde kamer zouden worden behandeld en vraagt om in voorkomend geval ook deze zaak naar de tweetalige kamer te verwijzen.

Beoordeling

6. Het gebruik van de talen door de organen van de Raad van State die betrokken zijn bij de werking van de afdeling Bestuursrechtspraak raakt de openbare orde en kan door een ambtenaar in overheidsdienst waarvan het besluit wordt aangevochten dat zijn individuele rechtstoestand regelt, niet worden gekozen.

Het wordt niet betwist dat de voorliggende zaak moet worden behandeld in het Nederlands.

De tweetalige kamer neemt overeenkomstig artikel 87 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kennis van de beroepen tot nietigverklaring die artikel 61 haar speciaal opdraagt. Dat een ander beroep, gericht tegen hetzelfde – laat staan een ander – benoemingsbesluit, met toepassing van de regelgeving betreffende het gebruik van de talen door de afdeling Bestuursrechtspraak mogelijk in een andere taal moet worden behandeld of moet worden verwezen naar de tweetalige kamer op grond van de limitatieve lijst bedoeld in artikel 61 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, maakt de huidige zaak nog niet tot zo een in artikel 61 bedoelde zaak.

7. Er is geen reden om de voorliggende zaak naar de rol van de tweetalige kamer te verwijzen.

V. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

Exceptie

8. De tussenkomende partij werpt op dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan voorwerp:

> "Verzoeker heeft zijn annulatieberoep […] tegen het Ministerieel Besluit d.d. 17 juni 2013 ingediend, terwijl tussenkomende partij bij Koninklijk Besluit

d.d. 17 juni 2013 werd benoemd. Aldus moet worden besloten dat verzoeker nalaat om het voorwerp van zijn beroep correct aan te duiden en diens verzoekschrift onontvankelijk is."

Beoordeling

9.1. De inhoud van het inleidend verzoekschrift laat er geen twijfel over bestaan dat verzoeker het koninklijk besluit van 17 juni 2013 tot benoeming van de tussenkomende partij aanvecht; dit blijkt ook uit het afschrift van het bestreden besluit dat verzoeker als stuk 1 bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. Bovendien blijkt uit de memorie van de tussenkomende partij dat zij goed heeft begrepen dat verzoeker het koninklijk besluit van 17 juni 2013 voor ogen heeft. Haar rechten van verdediging zijn op geen enkel ogenblik in het gedrang gekomen. Dat verzoeker het bestreden besluit omschrijft als een "besluit van de minister" is een verschrijving die de ontvankelijkheid van het beroep niet in het gedrang brengt.

9.2. De exceptie wordt verworpen.

VI. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

10. De tussenkomende partij werpt op dat verzoekers belang niet zeker is. Zij merkt op dat verzoeker pas als twintigste kandidaat op in totaal 43 kandidaten gerangschikt is en dat hij slechts 60 punten heeft behaald terwijl, luidens de bestreden beslissing, minstens 67 punten vereist zijn om voor een benoeming in aanmerking te komen. Zij meent dat het uiterst onwaarschijnlijk is dat na een vernietiging van het bestreden besluit verzoekers score dermate zal worden aangepast dat hij toch zal worden benoemd. Minstens, zo stelt zij, laat verzoeker na om dit aannemelijk te maken door concreet aan te tonen dat de benoemende overheid zich dermate zou hebben vergist dat aan verzoeker minstens evenveel punten hadden moeten worden toegekend als aan de tussenkomende partij en door concrete elementen aan te voeren waaruit zou blijken dat de scores in die mate

zouden worden aangepast dat hij alsnog bij de eerste acht kandidaten geklasseerd zou kunnen worden. Om dezelfde reden meent de tussenkomende partij dat verzoekers belang niet rechtstreeks is, nu hij niet aantoont dat hij na een nietigverklaring van het bestreden besluit wel zou worden benoemd.

Beoordeling

11. Een vernietiging van de benoeming van de tussenkomende partij impliceert dat het bestuur, in het kader van het rechtsherstel na een vernietigingsarrest, het onderzoek van de kandidaatstellingen zal moeten overdoen. Dit levert verzoeker in principe de kans op om alsnog gunstig te worden gerangschikt en voor een benoeming in aanmerking te komen.

Verzoeker beschikt in beginsel dan ook over het rechtens vereiste belang bij het beroep. Een andere vraag is te weten, of verzoekers belang gediend is met elk aangevoerd middel; dan betreft het echter het belang bij het middel, niet zijn belang bij het beroep als dusdanig. Bij de bespreking van het eerste middel zal hierna een op dat middel betrokken exceptie van de verwerende partij worden onderzocht, die peilt naar de vraag of het gegrond bevinden van het middel aanleiding kan geven tot een fundamentele heroverweging van de gehele eindrangschikking. Het hierna gegeven affirmatieve antwoord op die vraag impliceert dat verzoeker ten minste belang heeft bij één middel(onderdeel) en, bijgevolg, bij het beroep.

12. De exceptie wordt verworpen.

VII. Onderzoek van het eerste middel

Uiteenzetting van het middel

13. Een eerste middel is ontleend aan de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de daarmee verbonden gelijke toegang tot de

openbare ambten, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de formelemotiveringswet), van de materiëlemotiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel:

> “Doordat, in het bestreden besluit, de bevoegde Minister de beoordeling van de bekwaamheid en vaardigheden van de onderscheiden kandidaten uitsluitend baseert op de adviezen van de raad van de arrondissementskamer. Meer nog, het bestreden besluit stelt zelfs uitdrukkelijk dat het niet aan de Minister van Justitie toekomt om het onderzoek van de dossiers dat heeft geleid tot de beoordeling vanwege de raad van de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders en de overeenstemmende adviesverlening over te doen.
> Terwijl, de in het middel aangehaalde bepalingen vereisen dat de benoemende overheid een benoeming baseert op een objectieve afweging van de titels, verdiensten en kwaliteiten van de onderscheiden kandidaten, waarbij het door de raad van de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders uitgebrachte advies blijkbaar het enige beoordelingselement vormt voor het bepalen van de bekwaamheid en vaardigheden van de kandidaat.
> En terwijl, de adviezen van de raad van de arrondissementskamer dienen te beantwoorden aan dezelfde beginselen die de benoemende overheid in acht moet nemen, aangezien de overheid steunt op deze adviezen. (RvS 11 oktober 2010, nr. 208.050, 23.)
> En terwijl, het advies geen enkele verantwoording bevat voor het feit dat beroeper voor het onderdeel bekwaamheid slechts 18/25 punten behaalde, en voor het onderdeel vaardigheden slechts 7/10. Het gegeven puntencijfer wordt niet verantwoord, noch wordt gewag gemaakt van enige methode waarop een bepaald aantal punten wordt toegekend.
> Zodat, het bestreden besluit onmogelijk een objectieve afweging van titels, verdiensten en kwaliteiten van de onderscheiden kandidaten kan inhouden, aangezien het gebaseerd is op een advies dat niet voldoet aan de vermelde beginselen en bepalingen.”

In de toelichting bij het middel stelt verzoeker dat het niet langer gebruiken van de door de Raad van State in vroegere arresten bekritiseerde benoemingscriteria en de vervanging ervan door een ‘globaal advies’ allerminst waarborgt dat deze criteria niet meer door de raad van de arrondissementskamer in aanmerking zouden worden genomen. Bovendien is het toekennen van een algemene score zonder enige mate van onderverdeling in aparte elementen die feitelijk en concreet beoordeeld worden nog veel vager en willekeuriger dan het gebruik van de al ongeldig bevonden criteria.

De uiteindelijke conclusie van de raad van de arrondissementskamer bevat geen verantwoording of concrete beoordeling van de toegepaste elementen. Het is onveranderlijk een lofzang over de betrokken kandidaat, waaraan vervolgens een cijfer wordt toebedeeld zonder enig spoor op welke gronden de raad zich steunt voor het toekennen van dat specifieke cijfer.

Verzoeker vergelijkt enkele uittreksels uit de adviezen om aan te tonen dat hij zich terecht mag afvragen waarom hij een lage score krijgt toebedeeld en de tussenkomende partij een hoge. Dit zijn, geeft verzoeker toe, uittreksels uit een ruimer globaal advies, doch andere differentieerbare of verantwoorde plus- en minpunten van de benoemde kandidaat ten opzichte van hemzelf zijn uit de adviezen niet te puren. Er valt uit de lezing van het bestreden besluit volgens verzoeker “met de beste wil van de wereld niet op te maken waarom de benoemde kandidaat op basis van dit advies een score krijgt toebedeeld die zo merkelijk veel hoger is (94,29% ten opzichte van 71,43%) dan de score waarmee beroeper door de arrondissementskamer werd bedacht”.

Bovendien heeft de Raad van State, wat de materiëlemotiveringsplicht inzake benoemingen van gerechtsdeurwaarders betreft, reeds geoordeeld dat de benoemende overheid eveneens de redenen moet aangeven die haar ertoe hebben gebracht een bepaalde kandidaat boven een andere te verkiezen. Het bestreden besluit neemt het door de raad van de arrondissementskamer uitgebrachte advies, met inbegrip van de uitgebrachte score, uitdrukkelijk over. De beoordeling van de kwalificaties en verdiensten van de betrokken kandidaat door de raad van de arrondissementskamer is echter niet gegrond op controleerbare en met bewijsstukken gestaafde elementen.

Bovendien dient volgens verzoeker te worden opgemerkt dat de benoemende minister bij de door haar voorgestelde hervorming zelf erkent dat er een gebrek is aan objectivering bij de benoemingsprocedures voor gerechtsdeurwaarders in het algemeen. Hij stelt dat een hervorming inderdaad noodzakelijk is

om gevallen zoals het zijne “waarbij volstrekt arbitrair en onvoorspelbaar een cijfer voor bekwaamheid en vaardigheden wordt toegekend”, te vermijden.

14. Verzoeker merkt in de memorie van wederantwoord op dat uit de memorie van antwoord van de verwerende partij nog steeds niet blijkt dat er een objectieve of zelfs objectiveerbare relatie zou bestaan tussen de tekst van het advies en de op basis van deze tekst toegekende quotering. Hij betoogt dat uit geen enkel element kan worden afgeleid hoe aan een kandidaat een welbepaalde score werd toebedeeld; dat het volkomen onduidelijk is welke elementen zouden meetellen voor de “puntenopbouw” en dat uit een vergelijking van de teksten van de adviezen zelfs niet eens kan worden afgeleid wat de rangschikking tussen de kandidaten zou zijn, laat staan hoe een concrete score werd toebedeeld. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State betoogt hij dat al deze elementen nochtans concreet moesten worden nagegaan om te kunnen spreken van een objectieve afweging van titels en verdiensten. Een uiteenzetting van de kwaliteiten van de benoemde kandidaat is niet voldoende; de verantwoording van een gegeven puntencijfer moet meer zijn dan een vage beoordeling en de criteria op grond waarvan verschillen tussen verzoeker en de tussenkomende partij zouden moeten blijken, dienen objectief en pertinent te zijn.

In repliek op de stelling van de tussenkomende partij dat zij systematisch en voor alle onderdelen beter scoort dan verzoeker, merkt verzoeker op dat uit het over hem verleende advies blijkt dat hij perfect voldoet aan alle vereisten inzake bekwaamheid en dat op basis van de objectieve elementen die terug te vinden zijn in het advies hij het maximum moet scoren, zonder één enkel minpunt. Hetzelfde geldt voor wat betreft de beoordeling inzake vaardigheden: hij wordt uitsluitend bewierookt, zo stelt hij, en er is dan ook geen reden om aan te nemen dat hem niet het maximum van de punten zou worden toebedeeld. De stelling van de tussenkomende partij inzake de puntenopbouw – dat het advies voor haar nog positiever zou zijn en dat zij derhalve terecht een hogere score heeft gekregen dan verzoeker – raakt volgens verzoeker kant noch wal omdat een puntencijfer boven een perfecte beoordeling niet mogelijk is.

Verzoeker merkt nog op dat helemaal niet valt af te leiden waarom hij slechts een score van 18/25 behaalde voor het onderdeel ‘bekwaamheid’ en een score van 7/10 voor het onderdeel ‘vaardigheden’. Hij stelt dat de wijze waarop de ‘puntenopbouw’ is toegepast volstrekt onduidelijk is en dat de redenering van de tussenkomende partij en de verwerende partij erop neerkomt dat hem met zijn volkomen positieve beoordeling op alle elementen die het advies overeenkomstig omzendbrief nr. 196 dient te bevatten, evengoed nog een score van 1/25 en 1/10 kon worden toegekend.

Beoordeling

a. ontvankelijkheid van het middel

15. Noch in het middel, noch in de toelichting, komt ter sprake waaruit de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel zou bestaan.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

16. In haar laatste memorie werpt de verwerende partij op dat verzoeker geen belang heeft bij een vernietiging van de bestreden beslissing op grond van dit middel. Zij merkt op dat verzoeker niet aanvoert – en dat evenmin blijkt – dat de score van de tussenkomende partij zou berusten op een onredelijke beoordeling en derhalve niet afdoende zou zijn verantwoord in het advies van de raad van de arrondissementskamer. Dit brengt zij dan in verband met het gegeven dat er binnen het arrondissement acht plaatsen waren in te vullen en dat de zeven kandidaten met een score van 68 of meer, waarbij de tussenkomende partij, zonder meer benoemd konden worden. De ene resterende plaats ging naar een kandidaat met een score van 67. De verwerende partij argumenteert dat deze omstandigheden nopen tot het besluit dat zelfs in het voor haar ondenkbare geval dat verzoekers score zodanig zou worden verhoogd dat hij tot de groep van kandidaten met een score van 68 of meer zou behoren, hij naast de zeven kandidaten van deze groep aanspraak zou kunnen maken op benoeming, waarbij op geen enkele wijze de

benoeming van de tussenkomende partij in het gedrang zou komen. Zelfs in die hypothese, zo meent de verwerende partij, zou de tussenkomende partij geen “plaats moeten ruimen” voor verzoeker en zij besluit dat verzoeker bijgevolg geen voordeel kan halen uit de nietigverklaring.

17. Het is correct dat verzoeker geen detailkritiek uitoefent op de aan de tussenkomende partij gegeven score. Hij vergelijkt evenwel de aan de beide kandidaten verleende beoordelingen en brengt die in verband met de toegekende scores. Uit de uiteenzetting van het middelonderdeel, waarvan de verwerende partij de ontvankelijkheid betwist, blijkt aldus dat verzoeker de wijze bekritiseert waarop de raad van de arrondissementskamer de kandidaten heeft beoordeeld en hun titels en verdiensten heeft vergeleken. Verzoeker argumenteert dat uit de door de raad van de arrondissementskamer verleende adviezen geenszins kan worden afgeleid hoe deze tot de verschillende aan de kandidaten toegekende scores voor ‘bekwaamheid’ en ‘vaardigheden’ is gekomen en dat er geen enkele redelijke verantwoording bestaat voor het verschil in de score die aan hem en aan de tussenkomende partij werd toegekend, nu de raad van de arrondissementskamer voor hen beiden een zeer lovend advies heeft verleend. Hierin bespeurt verzoeker een schending van de gelijke toegang tot de overheidsbetrekkingen, gewaarborgd bij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet evenals een schending van zowel de formele- als de materiëlemotiveringsplicht.

Zou bijgevolg het middel gegrond worden bevonden, dan zou dit de raad van de arrondissementskamer ertoe kunnen brengen de gehele systematiek van het onderzoek van de kandidaten anders aan te pakken, hetgeen dan ook tot gevolg kan hebben dat de puntentoekenning voor elke kandidaat anders zou kunnen uitvallen.

Dit levert verzoeker een kans op om zelf benoemd te worden in de plaats van de tussenkomende partij.

18. Verzoeker heeft dan ook belang bij het aangevoerde middel(onderdeel); het middel(onderdeel) is in zoverre ontvankelijk.

b. gegrondheid van het middel

19.1. In het middel wijst verzoeker erop dat de benoemende overheid de beoordeling van de bekwaamheid en vaardigheden van de onderscheiden kandidaten uitsluitend steunt op de adviezen van de raad van de arrondissementskamer en dat, “meer nog”, het bestreden besluit zelfs uitdrukkelijk stelt dat het niet aan de minister toevalt om het onderzoek van de dossiers over te doen.

19.2. Deze grief wordt als zodanig niet verder toegelicht in het inleidend verzoekschrift, noch wordt ze nader uitgewerkt in de latere memories van verzoeker.

Mogelijk is die grief niettemin op te vatten als een afzonderlijk middelonderdeel, houdende kritiek op het feit dat de benoemende overheid niet zelf is overgegaan tot een vergelijking van de bekwaamheid en de vaardigheden van de kandidaten.

Daargelaten met welk van de in het middel aangevoerde bepalingen en beginselen dit onderdeel dan in verband gebracht kan worden, kan het niet overtuigen.

De minister geeft in een weliswaar ongelukkige formulering immers uitdrukkelijk te kennen dat zij zich aansluit bij de visie van de raad van de arrondissementskamer en dat zij deze tot de hare maakt. De benoemende overheid oefent aldus zelf haar bevoegdheid uit, maar richt zich voor wat betreft de inhoudelijke expertise op een door de wetgever ingeschakeld adviserend orgaan. De leden van de raad van de arrondissementskamer zijn in de ogen van de wetgever het best geplaatst om tot een beoordeling en vergelijking van de kandidaten over te gaan omdat zij de materie kennen en dicht bij de kandidaten staan. Het staat de

minister dan nog altijd vrij, wanneer zij onregelmatigheden zou vaststellen in de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten, om vooraleer een voordracht te doen aan de Koning aan de raad van de arrondissementskamer te vragen de beoordeling over te doen – bijvoorbeeld omdat de motivering op het vlak van de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten te wensen overlaat – of om deze zelf recht te zetten – bijvoorbeeld met betrekking tot een verkeerde weergave van bepaalde feitelijke gegevens uit het dossier. Te dezen was er voor de minister blijkbaar geen onmiddellijke aanleiding om daartoe over te gaan.

20. Met de wet van 7 januari 2014 ‘tot wijziging van het statuut van de gerechtsdeurwaarders’ is het statuut van de gerechtsdeurwaarders hervormd en is daarbij onder meer de benoemingsprocedure aangepast.

Zelfs indien de wetgever met die hervorming een ruimere objectivering nastreeft, levert dit op zich niet het bewijs dat de in het kader van de bestreden benoeming toegepaste benoemingsprocedure niet voldoende objectief zou zijn en dat er geen sprake zou kunnen zijn van een objectieve vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten.

Het bewijs dat de toegepaste benoemingsprocedure onvoldoende objectief is kan niet worden gevonden in de omstandigheid dat de benoemingsprocedure inmiddels is gewijzigd.

21.1. De benoeming tot gerechtsdeurwaarder is een benoeming in een overheidsbetrekking. Het gelijkheidsbeginsel inzake benoemingen in overheidsbetrekkingen, krachtens hetwelk iedere burger gelijke toegang heeft tot zulke ambten, houdt in dat de aanspraken en verdiensten van de kandidaten moeten worden onderzocht en vergeleken aan de hand van objectieve en pertinente criteria.

21.2. De benoeming tot gerechtsdeurwaarder is voorts een benoeming naar keuze. De overheid beschikt hierbij over een ruime beoordelingsbevoegdheid,

inzonderheid wat betreft de criteria die zij voor de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten in aanmerking neemt en het gewicht dat zij aan deze criteria toekent, vooropgesteld dat ze objectief en pertinent zijn en op alle kandidaten op gelijke wijze worden toegepast.

De Raad van State mag zich op dit vlak niet in de plaats van de overheid stellen. Wanneer de Raad van State uitspraak doet over een beroep tot nietigverklaring – waarbij hij nagaat of de bestreden beslissing wettig is – treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op vraag van de verzoekende partij de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij mag wel nagaan of de benoemende overheid op een willekeurige wijze van haar beoordelingsbevoegdheid gebruik heeft gemaakt. Dit zal enkel het geval zijn indien de benoemende overheid handelt op een wijze waarop geen ander naar kennis en kunde redelijk bekwaam en naar feitelijk optreden redelijk handelend bestuur in dezelfde omstandigheden zou handelen. Dan moet worden vastgesteld dat de benoemende overheid onredelijk heeft gehandeld en dient de Raad van State beteugelend op te treden.

21.3. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de formelemotiveringswet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen nagaan of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het besluit tot benoeming van een gerechtsdeurwaarder dient overeenkomstig de formelemotiveringswet de feitelijke en juridische overwegingen te bevatten die eraan ten grondslag liggen en die vermeldingen moeten afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet

hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

21.4. Een positieve motivering volstaat: er moet worden aangegeven waarom de benoemde kandidaat de voorkeur heeft gekregen, er moet niet worden uiteengezet waarom de andere kandidaten niet zijn benoemd. Dit betekent evenwel niet dat het benoemingsbesluit beperkt mag zijn tot de enkele vermelding dat de benoemde kandidaat de benoemingsvoorwaarden vervult of dat het kan volstaan de kwaliteiten van de benoemde op te sommen. Uit het besluit moet kunnen worden afgeleid welke redenen het bestuur ertoe gebracht hebben de ene kandidaat boven de andere te verkiezen. Dit betekent niet dat noodzakelijkerwijze de aanspraken van alle kandidaten besproken moeten worden, maar wel dat het bestuur de criteria aanwijst op grond waarvan het er uiteindelijk toe gekomen is aan de benoemde de voorkeur te geven, hetgeen de teleurgestelde kandidaten moet toelaten in te zien op grond van welke objectieve en pertinente criteria zij werden voorbijgegaan.

22. In het bestreden besluit stelt de minister van Justitie dat zij zich voor wat het aspect ‘verdiensten en bekwaamheid’ betreft richt naar de expertise van de raad van de arrondissementskamer en zij sluit zich aan bij de motivering van het door de raad van de arrondissementskamer verleende advies.

Een benoemingsbesluit mag worden gemotiveerd met een verwijzing naar een advies uit de benoemingsprocedure. Voor het adviserende orgaan gelden dan wel dezelfde hiervóór vermelde vereisten, inzonderheid met betrekking tot de motiveringsplicht, als voor de benoemende overheid zelf.

23. Verzoeker behaalde in het advies van de raad van de arrondissementskamer een score van 25/35, meer in het bijzonder werd hem 18/25 toegekend voor het onderdeel ‘bekwaamheid’ en 7/10 voor het onderdeel ‘vaardigheden’. De tussenkomende partij behaalde een score van 33/35, meer in het bijzonder werd haar 24/25 toegekend voor het onderdeel ‘bekwaamheid’ en 9/10 voor het onderdeel ‘vaardigheden’.

Het is niet verboden om gebruik te maken van een score om kandidaten te rangschikken. Het moet echter wel duidelijk zijn hoe de overheid tot de score voor elke kandidaat is gekomen, vermits de score het resultaat is van de beoordeling van een aantal (sub)criteria die het domein van de loutere kennis overstijgen, zodat ze op zich de rangschikking van de kandidaten niet kan verantwoorden. Aangezien de beoordeling van de bekwaamheid en de vaardigheden decisief is om al dan niet benoemd te worden – de beide kandidaten verkregen immers de maximumscore voor het onderdeel anciënniteit en ervaring – mag worden verwacht dat uit de motivering van het advies van de raad van de arrondissementskamer blijkt waarin het verschil tussen verzoeker en de tussenkomende partij nu precies gelegen is.

24. De raad van de arrondissementskamer geeft aan voor zijn beoordeling telkens te zijn voortgegaan op het cv van de kandidaat, het persoonlijk onderhoud met elke kandidaat en de beschikbare adviezen van een aantal gerechtsdeurwaarders. Uit de lezing van de motivering van de adviezen die op grond van dit dossier ten aanzien van verzoeker en ten aanzien van de tussenkomende partij zijn uitgebracht, blijkt dat de raad van de arrondissementskamer zich ten opzichte van elk van beiden enkel in positieve zin heeft uitgesproken, zowel voor het onderdeel ‘bekwaamheid’, als voor het onderdeel ‘vaardigheden’. Elk van de adviezen somt de kwaliteiten op waarover elk van de kandidaten beschikt en dit in functie van de elementen op basis waarvan hun kandidaturen dienden te worden beoordeeld. Uit de adviezen blijkt dat elk van de kandidaten over eigen kwaliteiten beschikt die blijkens de woordelijke motivering van de adviezen door de raad van de arrondissementskamer gunstig worden geapprecieerd. Minpunten worden niet vermeld.

25. Dit neemt niet weg dat verzoeker uit de beschrijvingen vooreerst kan afleiden wat de deelcriteria zijn waarmee de raad van de arrondissementskamer rekening heeft gehouden. De motivering geeft aan wat de criteria zijn waarop de kandidatuur – elke kandidatuur – is getoetst. Verzoeker voert niet aan dat deze criteria ondeugdelijk zouden zijn. Hij beweert evenmin dat de kandidaten niet allen

op gelijke wijze aan dezelfde criteria zijn getoetst. Verzoeker toont ook niet aan dat deze motivering gelet op de onderliggende stukken waarnaar de raad van de arrondissementskamer verwijst, feitelijk onjuist of onredelijk is.

26. Gewis zijn die adviezen enkel in positieve bewoordingen gesteld. Dit is evenwel niet onwettig.

27. In redelijkheid kan niet worden ontkend dat de *sub* 4.5 en 4.6 aangehaalde beoordeling opmerkelijk positiever uitvalt voor de tussenkomende partij. Uit de woordkeuze alleen reeds – alle facetten van het ambt, een aanzienlijke kennis, … – valt onmiskenbaar af te leiden dat de bekwaamheden van de tussenkomende partij hoger worden ingeschat. Ook inhoudelijk zijn ruim meer kwaliteiten en vaardigheden bij de tussenkomende partij te lezen. Inzake 'bekwaamheid' hecht de raad van de arrondissementskamer onderscheidend belang aan de "uitmuntende financiële reflex" van de tussenkomende partij; inzake 'vaardigheden' valt bij de tussenkomende partij dadelijk een uitgebreide beschrijving op van de leidinggevende kwaliteiten die in het advies over verzoeker onbesproken zijn gebleven. Diverse plaatsvervangingen door de tussenkomende partij en persoonlijke vervolmaking inzake bedrijfskunde, management en de sociologie van de onderneming krijgen geen opvallende tegenhanger bij verzoeker. Het is overigens niet omdat verzoeker op een bepaald punt van de vooropgestelde deelaspecten mogelijk beter scoort dat het de benoemende overheid verboden is om aan de tussenkomende partij een hogere beoordeling te geven op grond van het geheel van de andere elementen.

28. Verzoeker fixeert zijn betoog tevergeefs op het volgens hem onbegrijpelijke verschil van acht punten tussen de toegekende scores, vergeleken met de uitgeschreven waarderingen. Hij verkijkt zich daarbij evenwel op de betekenis die moet worden toegekend aan de score. Hiermee wordt immers niet beoogd om kandidaten punten toe te kennen voor een geleverde prestatie zoals een examen, maar wel om uitdrukking te geven aan een onderscheid tussen kandidaten met het oog op een finale rangschikking van die kandidaten.

Primordiaal is of de raad van de arrondissementskamer het verschil tussen de beide kandidaten en hun onderlinge rangschikking inzichtelijk onder woorden heeft gebracht en of hij aldus heeft beschreven waarom hij een goede van een betere kandidaat heeft onderscheiden. De aan die beschrijving gekoppelde score is daaraan ondergeschikt. Zoals hiervóór reeds is opgemerkt, kan die score op zich immers de rangschikking niet verantwoorden. Met het toekennen van die score volgt de raad van de arrondissementskamer overigens enkel een niet-bindende richtlijn uit de omzendbrief om het noodzakelijk in woorden uitgedrukte en wettelijk voorgeschreven advies samen te vatten in een puntentoekenning, die beoogt de finale rangschikking door de benoemende overheid eenvoudiger te maken. Verzoeker gaat er daarbij ten onrechte van uit dat elk punt verschil in zo een score gelijk staat – moet staan – met een meetbaar identiek kwalitatief verschil tussen de kandidaten. Allereerst is de raad van de arrondissementskamer niet ertoe gehouden deelaspecten met deelpunten te belonen – van die werkwijze is nu net uitdrukkelijk afgestapt met het huidige ‘globaal advies’. Evenmin is vereist dat het relatieve gewicht dat de raad van de arrondissementskamer in voorkomend geval toch aan elk van de elementen zou hebben gegeven, wordt meegedeeld.

Vervolgens gaat het de beoordelingsvrijheid van het adviesorgaan niet te buiten als het ervoor kiest zelfs minieme maar objectief vastgestelde verschillen tussen de kandidaten duidelijk in de verf te zetten door middel van een verschilmakende puntentoekenning. In de limiet zouden de 43 kandidaten gerangschikt kunnen worden en vervolgens punten gaande van 43 (de meest geschikte) tot 1 (de minst geschikte) worden toebedeeld, zonder dat elk punt verschil een even groot kwalitatief verschil moet inhouden tussen de voorgaande en de erop volgende kandidaat. Van belang is, dat het onderscheid inzichtelijk wordt gemaakt en steun vindt in de onderliggende gegevens van het administratief dossier. Nog anders gesteld: de beschrijvende beoordeling in het advies is niet de motivering van de score; het samenvattende cijfer weerspiegelt de beschrijvende motivering als instrument om tot de noodzakelijke rangschikking te komen.

29. Zoals reeds uiteengezet, valt het niet aan de Raad van State toe om de beoordeling over de titels en verdiensten van de kandidaten over te doen en zijn appreciatie in de plaats te stellen van die van de benoemende overheid. De Raad van State zal die waardering van de kandidaten slechts voor onwettig houden indien er een zogenaamde kennelijke beoordelingsfout uit blijkt, omdat ze voorbijgaat aan voor eenieder zichtbare grotere aanspraken van verzoeker. Welnu, in het kader van het wettigheidstoezicht waartoe de Raad van State is gehouden, is de Raad van oordeel dat de appreciatie van de beide kandidaten, zoals die is uitgeschreven, op een verschil wijst dat vermag te verantwoorden waarom verzoeker niet gelijk wordt geplaatst met de tussenkomende partij. Op de rechtens vereiste feitelijke grondslag van die conclusie dan weer, uit verzoeker in dit middel geen kritiek.

30. Het middel is ongegrond.

VIII. Verder verloop van het beroep

31. Het auditoraat heeft enkel het eerste middel onderzocht. De conclusies van het auditoraatsverslag bieden geen oplossing van het geschil. Er is reden tot het bevelen van een aanvullend onderzoek.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt met een aanvullend onderzoek gelast.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 mei 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Tiny Temmerman	**Geert Van Haegendoren**